

Leden

Sobota 1. ledna

Už před hodinou jsem se vynořila z postele jako Nosferatu a v puse měla jak v polepšovně. Vzhledem k tomu, že minibar byl dokonale vyluxovanej a já nemohla v celým hotelovým pokoji najít jedinou skleničku, musela jsem se napít rovnou z kohoutku v koupelně. Kurva, měla jsem takovou kocovinu, že jsem měla pocit, že moje hlava patří někomu jinýmu. Lucy pořád spala ve své posteli a já si netroufala se oblíknout a jít ven, mezi lidi, který na mě budou opovržlivě zírat.

Pro jednou za to ta kocovina stála, včerejší párty byla úžasná! Každý rok jsme se všichni ubytovali v hotelu Sapphire (předraženým, trendy a akorát v centru města) a společně oslavovali konec roku. A jako každé rok jsem se divila, že nám ještě nezakázali vstup. Když jsme s Lucy v půl čtvrtý dorazily, všichni ostatní už byli ubytovaný. Vyjely jsme výtahem do našeho patra, táhly za sebou zbytečně velký kufry a hledaly pokoj 413. Pracovala jsem s Lucy dva roky. Byla přesně ten typ člověka, kterej nikdy nedorazí včas. „Vsadím se, že ostatní

už jsou pěkně na káry,“ pronesla. „A šukaj jako králíci. Jsou zlitý šampaňským a maj na sobě spodní prádlo někoho jinýho.“

Nakonec jsme náš pokoj našly a já se potýkala se zámekem na kartu. „Kristepane, to je všechno, na co teď dokážeš myslet? Každopádně máme jenom hodinu a půl zpoždění. Hazel stejně nejspíš zjišťuje, kolik co v minibaru stojí, Kevin si šel dát pivo a Oliver pravděpodobně...“

„Nadbíhá tý španělský holce,“ skočila mi do řeči Lucy. „Jak že se to vlastně jmenuje?“

„Pedra. Potkala jsem ji jenom jednou a omylem jsem jí řekla Pedro.“

Odhodila svůj kabát na postel u okna a zapnula televizi, zatímco já jsem se pustila do vybalování a přemejšlela, proč jsem si k čertu vzala čtyři páry bot.

„Vezmeš si ty zelený šaty?“ zeptala jsem se a dívala se na černý střevíce bez podpatku, který jsem si taky zabalila.

„Jo. I když budu s těma červenejma vlasama vypadat, jako když mě vykopli z Riverdance.“

Nechala jsem ji jejímu irskému křepčení a šla si dát sprchu, nadšená z nadcházejícího večera. Vzpomínala jsem na loňskou silvestrovskou párty: jak se Lucy opila tak, že usnula ve výtahu, a Oliver se schoval u nás za dveřma a vyděsil mě, až jsem se z toho počurala.

Moje myšlenky přerušilo zabušení na dveře a známěj dublinskěj přízvuk.

„Phoebe, jdu dovnitř. Schovej toho svýho ptáka.“

Popadla jsem ručník a omotala si ho kolem těla přesně ve chvíli, kdy se ve dveřích objevil Oliver.

„Kurva práce, Oliver!“ zaječela jsem a otočila se k němu zády. „Nech holce aspoň trochu soukromí! Běž šmírovat Pedrový kozy.“

„Pedřiny. A nejsem tu proto, abych šmíroval tvoje kozy, ať už jsou impozantní, jak chtěj. Jsem tu, abych ti řekl, že večere je v sedm a chtěl

jsem ti ještě něco, ale ten Lucyin irskej taneček mě tak rozhodil, že se mi začalo stejskat po domově a mentálně narušenejch zrzkách.“

„Fajn, uvidíme se, až se oblíknu. Běž otravovat někoho jinýho.“

O hodinu a dvě sklenky vína pozdějc jsme se s Lucy pořád ještě chystaly. Tak jako každej rok bylo v plánu zůstat do půlnoci v relativně střízlivým stavu, ale obvykle jsme se stejně stály, ještě než začalo novo-roční odpočítávání, a pak jsme pily jednoho panáka za druhým, dokud jsme neodpadly. Bylo mi jasný, že tenhle rok to nebude jiný. „Aspoň že s sebou nemáš Alexe,“ prohodila Lucy a natahovala si silonky. „Ten chlap všechny minulej rok doslova unudil k smrti, jak pořád mlel o tý svý zatracený práci. Je fyzioterapeut, ne nějakej zkurvenej čaroděj.“

„Já vím.“

„Tím myslím, že celou tu dobu spal se svojí šéfovou a ještě měl tu drzost se o ní zmínit.“

„Dost!“ zařvala jsem. „Nepokoušej mě řečma o tom kreténovi. Je po všem. Teď se musím soustředit jenom na to, abych našla někoho, kdo není naprostej hajzl.“

„Nenastavuj laťku moc vysoko,“ smála se Lucy. „A mimo to, nepotřebuješ novýho přítele, Phoebe. Potřebuješ si vrznout! Sex dokáže všechno vylepšit.“

„Můj sexuální život je v pohodě, díky za optání. To, co potřebuju, je další drink.“

Na baru jsme se ještě před večeří potkaly s Hazel a Kevinem. Už v sobě měli skoro jednu a půl flašky šampaňskýho. Hazel se na mě podívala a významně na tu láhev mrkla.

„Dneska jsme bez dětí. Mám v plánu se pořádně ztřískat.“

„Hej, já tě neodsuzuju. Já oslavuju fakt, že nemám děti, každej večer,“ odpověděla jsem.

Hazel vypadala v těch pastelově růžovejch koktejlkách ohromně. Stáhla si svoje blondátý vlasy do vysokýho culíku a ozdobila ho ma-

ličkejma napodobeninama diamantů. Její manžel Kevin měl na sobě kilt a moc mu to slušelo. Vždycky vypadali tak upraveně, že jsem si připadala ve svejch černejch zavinovacích šatech, červených lodičkách a v tom samým účesu, který nosím už od roku 1995, trochu mimo.

„Oliver s Pedrou tu ještě nejsou?“

„Z toho, jak po sobě v hale slintali, by mě překvapilo, kdyby vůbec vylezli z pokoje,“ zasmál se Kevin a odmlčel se, když si to očividně zkoušel v duchu představit.

Vynervovaně vypadající servírka nás pobídla, abysme šli do hlavního sálu, kde jsme se všichni usadili kolem nádherně nazzdobenejch stolů s bílejma ubrusama a zelenorudejma dekorace-
ma uprostřed. Okolo nás muselo sedět tak sto hostů oblečenejch v tartanu a atmosféra byla doslova nabitá elektřinou. Byly tu stoly, u kterejch seděli hipsteři s těma svejma čepicema, připravený vyfotit si večeri na Instagram, jakmile ji přinesou, pak povinný stoly s dámičkama, který byly pod obraz, ještě než ta večere vůbec dorazila, a obvyklý páry ve středním věku, který si nebyly jistý, jakej na to mají mít vlastně názor. Samotná večere probíhala v tradičním irským duchu: steakovej koláč, haggis a nějaká extravagantnost z tofu pro vegetariány.

„Ty příbory jsou obrovský,“ prohodila Lucy a zvedla si jednu stříbrnou lžici před obličej. „Taky bych je chtěla domů.“

„Tak je šlohni,“ zažertovala jsem, ale pak jsem spatřila ten její pohled.

„Hej, ty kleptomanko! Nesahej na ně. Loni jsi musela za ten župan zaplatit, pamatuješ?“

„Jo, ale příbory s číslem pokoje spárovaný nemaj. To ode mě byla školácká chyba.“

O deset minut pozdějc nakráčel do sálu s drzým úšklebkem na tváři Oliver následovanej Pedrou, tak nádhernou ženskou, že jsem jí chtěla jednu vrazit... a další vzápětí i sobě. „Konečně! To jste se vy

dva ztratili nebo co?“ zeptala jsem se a byla si naprosto jistá, že to není jejich případ.

„Ne,“ odpověděla Pedra zcela vážně.

„Umírám hladu,“ oznámil nám Oliver a ukradl Lucy chlebovou rolku, kterou si právě mazala máslem. „Kde je jídlo?“

„Radši bys mi místo toho měl dát v příštích pěti vteřinách nějaký karbohydráty, Webbe, jinak neručím za svý chování,“ zavrčela.

„To ty nikdy,“ ušklíbl se Oliver a položil jí na talíř jinou rolku. „Přípitek, prosím!“ Pozvedl svou sklenku a my ostatní jsme ho následovali. „Na mé přátele: Hazel a Kevina, který naprosto vyvrátili mou teorii, že všechna manželství jsou jen přetvářka, na Lucy, která je typem holky, před kterým mě má matka varovala, na Phoebe, mou nejstarší a nejtipnější kamarádku, a konečně na mou krásnou přítelkyni Pedru. Všem se vám už předem omlouvám – tohle bude hukot... A nesmím zapomenout na nový přátele, který dneska večer získáme a zase je svým hrozným chováním pěkně rychle ztratíme. Tak pojďme kurva na to.“

Jedli jsme, smáli jsme se, tančili a okolo půlnoci ležely moje boty někde pod stolem. Byla jsem lehčí asi o sedmnáct tisíc cigaret a právě jsem začala se svým novoročním blues „Zůstanu navždycky sama“, když přišly na řadu pomalejší písničky. Díkybohu si toho všimla Hazel a stáhla mě z útesu zpátky.

„Myslíš na Alexe?“

„Jo. Myslím, že mi pořád chybí.“

„Ne, tobě chybí jeho představa. Muž, kterým sis myslela, že je.“

„Muž, kterým jsem doufala, že je.“

„Přesně!“

„Na začátku byl okouzlující.“

„Stejně jako Ted Bundy,“ zavtipkovala.

„Vždycky jsem si myslela, že Bundy by bylo dobrý jméno pro psa.“